

вата община електропроизводна централа — бъ
пусната въ действие на 12. XII. 1923 г.

Столичната община експлоатира концесията от 1. IX. 1916 г. до 1. IX. 1923 г., подиръто което настъпва периода на така наречения „Секвестър“, наложена от Съглашението военно командуване, а на 1. I. 1926 г. Електрическото д-во за София и България бъде въведено въ владение от „Секвестър“ и пос отново ръководството на концесията.

Общинска централа „Бояна“

За времето, през което Общината е експлоатирана концесията по осъществението, концесионерното дружество, основавайки се на чл. 182 от Ньойския договор, предложи искання и претенции, за члено разрешение се свика във Париж през 1925 г. Съдържанието на арбитражният съдържанието на постанови: „Секвестърът“ да въведе незабавно Електрическото д-во за София във владение на концесията; осъжда Столичната община да заплати едно обезщетение от 9,000,000 белгийски франка, загдедено в експлоатирана 7 години осъществението; продължи срока на концесията със 22 години — до 31. XII. 1960 г.; определи цената на електрическата енергия да се изчислява тримесечно по една формула; задължи концесионера да построи нова централа; измъни нѣкои от членовете на поемните условия и др.

Концесионерът на трамвайните, следът безрезультатно водени преговори със Общината за откупване на трамвайното предприятие, през м. декемврий 1921 год. се обръща също към арбитражния съдът във Париж. Съдът назначил една експертна комисия, която да оцени трамвайното предприятие. На 2 март 1927 год. Столичната община одобри спогодбата за откупване на предприятието за 25,000,000 белг. франка и от тази дата стана собственикъ на трамвайните.

Следът свършване войната, населението на Столицата във кратко време се увеличи извънредно много, а градът разрастна ненормално на

дълъг и на ширъ. Електрическата енергия се произвеждаше от централите „Бояна“, „Панчарево“ и „София“, обаче тя беше крайно недостатъчна.

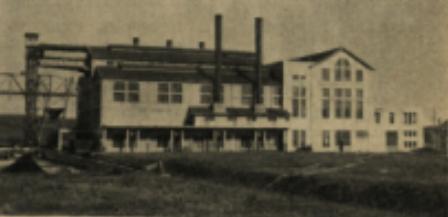
Не беше, обаче, само електричеството, от което се чувствуващо недостигът. София нямаше достатъчно вода нито за пиење, нито за миене. А липсата на това насякало благо във единъ четвъртилионен градъ е почти равносилна на народно бедствие

Въ изпълнение решението на Арбитражния съдъ, Електрическото д-во за София построи нова термическа централа при с. Курило. Въ централата съдъ инсталирани три турбинни ротори, мощни по 8,000 к. с. или общата инсталирани мощност възлиза на 24,000 к. с. Централата „Курило“ бъде пусната въ действие на 5. XII. 1927 г.

Презъ м. юлий 1925 г. се публикува законът за извършване строежа на водопровода „Рила-София“. Единъ законъ, който дойде тъкмо на време — да набележи във едрини от кжде и какъщ ще се извърши така излежашето водоснабдяване на Столицата на България.

Въ основата на проекта за постройката на Рилски водопроводъ беше легендата идеята за електропроизводството чрезъ предназначената за Столицата вода за пиење. Като нераздължна част от обекта на това грамадно и по замисъл и по изпълнение техническо дѣло, беше предвидено да се построят две мощни силопроизводни централи — „Симеоново“ и „Мала Църква“.

При изграждането на Рилски водопроводъ въ първия му етапъ, когато биха хванати и проведени за София водите на Стара река и Янчевска река, се построи централата „Симеоново“, въ конто

Концесионна термическа централа „Курило“

се инсталира една генераторна група, мощна 1,000 к. с. Въ това си състояние централата „Симеоново“, втората община електропроизводна централа, бъде пусната въ действие на 29. VIII. 1928 г.

Вторият етапъ от изграждането на Рилски водопроводъ е хванането водите на България и Лъвия Искъръ. Кристално-бистрите и студените води, хванати отъ сърдцето на централния Рилски масив, биха доставени въ домовете на софийци на 23. IV. 1933 год. Столичните съ пълно